

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/9/2022
Identifikačné číslo spisu:	7008201622
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7008201622.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: X.. Q. K., R. X. V. XXXX, s miestom podnikania D.-Q., R. XXX/XX, F. republika, s adresou doručovania V - N., P.O. D. XX, F. W., IČO: 11 198 176 proti žalovanému: Obec Holčikovce, Holčikovce 40, IČO: 00 332 429, zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Tkáčom, Lipany, Nám. sv. Martina 39, v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008, o zaplatenie 6 190,99 euro (186 510,- Sk) s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. júna 2022 č. k. 4Cb/1/2008-1867, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. júna 2022, č. k. 4Cb/1/2008-1867 v časti výroku I. a II. o d m i e t a.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 21. júna 2022, č. k. 4Cb/1/2008-1867 v časti výroku III. a IV. z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom z 21. júna 2022, č. k. 4Cb/1/2008-1867, I. výrokom návrh žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu vedenej pod č. k. Rvp 1394/2022, zamietol, II. výrokom žalobu v časti o zaplatenie 0,5% úroku z omeškania denne z čiastky 14 763,65 euro (444 770,- Sk) od 11. novembra 1995 do 10. novembra 2007 a v časti o zaplatenie 0,5% úroku z omeškania denne z čiastky 14 763,65 euro (444 770,- Sk) od 11. novembra 2007 do 10. novembra 2013 vylúčil na samostatné konanie, III. výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom IV. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvoinstančný súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručitou tunajšiemu súdu 25. novembra 1996, pôvodne vedenou pod sp. zn. 18Rob/1357/96, po preradení do registra „Cb“ vedenou pod sp. zn. 4Cb/1/2008 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 86 513,- Sk (po prepočte na menu euro 2 871,70 euro) so zmluvným úrokom z

omeškania 0,5% za každý deň omeškania z čiastky 4 226,- Sk (140,27 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 1 117,- Sk (37,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 148 251,- Sk (4 921,03 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 941,-Sk (31,23 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 1 326,- Sk (44,01 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 5 441,- Sk (180,60 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 510,- Sk (16,92 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 648 791,- Sk (21 535,91 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 3 316,- Sk (110,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 816,- Sk (27,08 euro) od 8. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 50 400,- Sk (1 672,97 euro) od 30. apríla 1993 do zaplattenia, z čiastky 444 770,- Sk (14 763,65 euro) od 11. novembra 1995 do zaplattenia, z čiastky 86 513,- Sk (2 871,70 euro) od 31. marca 1996 do zaplattenia a nahradiť mu aj trovy konania.

3. Nárok žalobca odôvodnil tým, že žalovaný neuhradil v lehote splatnosti faktúry vystavené IMOVA š.p. Sabinov pre žalovaného za práce vykonané IMOVA š.p. Sabinov pre žalovaného, a to: faktúru č.: 97220/d na sumu 4 226,- Kčs s dátumom splatnosti 26. augusta 1992, faktúru č.: 100220/d na sumu 1 117,- Kčs s dátumom splatnosti 31. augusta 1992, faktúru č.: 113220 na sumu 148 251,- Kčs s dátumom splatnosti 29. septembra 1992, faktúru č.: 122220/d na sumu 941,- Sk s dátumom splatnosti 26. októbra 1992, faktúru č.: 129220/d na sumu 1 326,- Sk s dátumom splatnosti 3. novembra 1992, faktúru č.: 135220/d na sumu 5 441,- Sk s dátumom splatnosti 17. novembra 1992, faktúru č.: 139220/d na sumu 510,- Sk s dátumom splatnosti 27. novembra 1992, faktúru č.: 144220 na sumu 648 791,- Sk s dátumom splatnosti 10. decembra 1992, faktúru č.: 149220/d na sumu 3 316,- Sk s dátumom splatnosti 14. decembra 1992, faktúru č.: 150/2020/d na sumu 816,- Sk s dátumom splatnosti 21. decembra 1992, faktúru č.: 6/93-non na sumu 50 400,- Sk s dátumom splatnosti 14. mája 1993, faktúru č.: 25/P/95 na sumu 444 770,- Sk s dátumom splatnosti 11. novembra 1995.

4. Pohľadávky vyčíslené v predmetných faktúrach v celkovej výške 1 309 905,-Sk (43.480,88 euro) postúpil IMOVA š.p. Sabinov žalobcovi Zmluvou o postúpení pohľadávok z 26. februára 1996 (č.l. 232 spisu). Žalovaný v roku 1995 a 1996 uznal predmetné záväzky žalovaného, avšak nič žalobcovi neuhradil. Preto žalobca zároveň vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 96599 (č.l. 15 spisu) za omeškanie dlžníka s úhradou súm uvedených vo faktúrach 97220, 100220, 113220, 122220, 129220, 135220, 139220, 144220, 149220, 150220, 6/93 - pohľadávky v celkovej výške 865 135,-Sk (28 717,22 euro) za obdobie od 1. októbra 1995 do 31. marca 1996 zmluvný úrok z omeškania 0, 5464% so splatnosťou 31. marca 1996, v celkovej výške 86 513,-Sk (2 871,70 euro).

5. Platobným rozkazom z 1. júla 1997, č. k. 18Rob/1357/96-22, Krajský súd v Košiciach uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 86 513,- Sk (2 871,70,- euro) so zmluvným úrokom z omeškania 0,5% za každý deň omeškania zo sumy 4 226,- Sk (140,27 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 1 117,- Sk (37,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 148 251,- Sk (4 921,03 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 941,- Sk (31,23 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 1 326,- Sk (44,01 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 5 441,- Sk (180,60 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 510,- Sk (16,92 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 648 791,- Sk (21 535,91 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 3 316,- Sk (110,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 816,- Sk (27,08 euro) od 8. decembra 1992 do zaplattenia, zo sumy 50 400,- Sk (1 672,97 euro) od 30. apríla 1993 do zaplattenia, zo sumy 444 770,- Sk (14 763,65 euro) od 11. novembra 1995 do zaplattenia, zo sumy 86 513,- Sk (2 871,70 euro) od 31. marca 1996 do zaplattenia.

6. Žalobca sa žalobou doručenou krajskému súdu 27. novembra 1996, pôvodne vedenou pod sp. zn. 17Rob 1361/96, po preradení do registra „Cb“ vedenom pod sp. zn. 3Cb/4/2008 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 99 997,- Sk (3 319,29 euro) so zmluvnou pokutou 1% za každý deň omeškania: z čiastky 4 226,- Sk (140,27 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 1 117,- Sk (37,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 148 251,- Sk (4 921,03 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 941,- Sk (31,23 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 1 326,- Sk (44,01 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 5 441,- Sk (180,60 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 510,- Sk (16,92 euro) od 1.

decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 648 791,- Sk (21 535,91 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 3 316,- Sk (110,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 816,- Sk (27,08 euro) od 8. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 50 400,- Sk (1 672,97 euro) od 30. apríla 1993 do zaplattenia, z čiastky 444 770,- Sk (14 763,65 euro) od 11. novembra 1995 do zaplattenia, z čiastky 86 513,- Sk (2 871,70 euro) od 31. marca 1996 do zaplattenia, z čiastky 99 997,- Sk (3 319,29 euro) od 31. októbra 1996 do zaplattenia a nahradiť mu aj trovy konania. 2.1. Nárok odôvodnil tým, že žalovaný neuhradil v lehote splatnosti faktúry vystavené IMOVA š.p. Sabinov pre žalovaného za práce vykonané IMOVA š.p. Sabinov pre žalovaného, a to: faktúru č.: 97220/d na sumu 4 226,- Kčs s dátumom splatnosti 26. augusta 1992, faktúru č.: 100220/d na sumu 1 117,-Kčs s dátumom splatnosti 31. augusta 1992, faktúru č.: 113220 na sumu 148 251,- Kčs s dátumom splatnosti 29. septembra 1992, faktúru č.: 122220/d na sumu 941,- Sk s dátumom splatnosti 26. októbra 1992, faktúru č.: 129220/d na sumu 1 326,- Sk s dátumom splatnosti 3. novembra 1992, faktúru č.: 135220/d na sumu 5 441,- Sk s dátumom splatnosti 17. novembra 1992, faktúru č.: 139220/d na sumu 510,- Sk s dátumom splatnosti 27. novembra 1992, faktúru č.: 144220 na sumu 648 791,- Sk s dátumom splatnosti 10. decembra 1992, faktúru č.: 149220/d na sumu 3 316,- Sk s dátumom splatnosti 14. decembra 1992, faktúru č.: 150/2020/d na sumu 816,- Sk s dátumom splatnosti 21. decembra 1992, faktúru č.: 6/93-non na sumu 50 400,- Sk s dátumom splatnosti 14. mája 1993, faktúru č.: 25/P/95 na sumu 444 770,- Sk s dátumom splatnosti 11. novembra 1995. 2.2 Pohľadávky vyčíslené v týchto faktúrach v celkovej výške 1 309 905,-Sk (43 480,88 euro) postúpil IMOVA š.p. Sabinov žalobcovi Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 26. februára 1996 (č.l. 232 spisu). Žalovaný uznal záväzky v roku 1995 a 1996, avšak nič žalobcovi neuhradil. Preto žalobca zároveň vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 96699 (č.l. 16 spisu) za omeškanie dlžníka s úhradou súm uvedených vo faktúrach 97220, 100220, 113220, 122220, 129220, 135220, 139220, 144220, 149220, 150220, 6/93 - pohľadávky v celkovej výške 865 135,-Sk (28 717,22 euro) za obdobie od 1. apríla 1996 do 31. októbra 1996 zmluvný úrok z omeškania 0,5464% so splatnosťou 31. októbra 1996, v celkovej výške 99 997,- Sk (3 319,29 euro), ktoré žalovaný uznal a zaviazal sa ich zaplatiť do 30. novembra 1996. Pre prípad omeškania si zmluvné strany dohodli zmluvnú pokutu 1% z dlžnej čiastky denne. 2.3. Platobným rozkazom č. k. 17Rob/1361/96-24 z 27. júna 1997 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 99 997,- Sk so zmluvnou pokutou 1% za každý deň omeškania: z čiastky 4 226,- Sk (140,27 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 1 117,- Sk (37,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 148 251,- Sk (4.921,03 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 941,- Sk (31,23 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 1 326,- Sk (44,01 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 5 441,- Sk (180,60 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 510,- Sk (16,92 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 648 791,- Sk (21535,91 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 3 316,- Sk (110,07 euro) od 1. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 816,- Sk (27,08 euro) od 8. decembra 1992 do zaplattenia, z čiastky 50 400,- Sk (1 672,97 euro) od 30. apríla 1993 do zaplattenia, z čiastky 444 770,- Sk (14 763,65 euro) od 11. novembra 1995 do zaplattenia, z čiastky 86 513,- Sk (2 871,70 euro) od 31. marca 1996 do zaplattenia, čiastky 99 997,- Sk (3 319,29 euro) od 31. októbra 1996 do zaplattenia a nahradiť mu aj trovy konania.

7. Súd prvej inštancie zdôraznil, že týmto konaniam predchádzalo konanie vedené pod sp. zn. 9Cb/1832/96, v ktorom sa žalobca návrhom doručeným súdu dňa 11. septembra 1996 domáhal proti žalovanému zaplattenia 4 226,- Sk (140,27 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 26. augusta 1992 do zaplattenia, 1 117,- Sk (37,07 euro) so zmluvnou pokutou od 31. augusta 1992 do zaplattenia, 148 251,- Sk (4 921,03 euro) so zmluvnou pokutou od 29. septembra 1992 do zaplattenia, 941,- Sk (31,23 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 26. októbra 1992 do zaplattenia, 1 326,- Sk (44,01 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 3. novembra 1992 do zaplattenia, 5 441,- Sk (180,60 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 17. novembra 1992 do zaplattenia, 510,- Sk (16,92 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 27. novembra 1992 do zaplattenia, 648 791,- Sk (21 535,91 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 10. decembra 1992 do zaplattenia, 3 316,- Sk (110,07 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 14. decembra 1992 do zaplattenia, 816,- Sk (27,08 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 27. novembra 1992 do zaplattenia, 50 400,- Sk (1 672,97 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 14. mája 1993 do zaplattenia, 144 770,- Sk (4 805,48 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 11. novembra 1995 do zaplattenia, 300 000,-Sk (9 958,17 euro) so zmluvnou pokutou 0,5% od 11. novembra 1995 do zaplattenia. 3.1. Súd po

čiasťočno spät'vzatí žaloby žalobcom, čo do sumy 444 770,- Sk (144 770,- Sk + 300 000,- Sk s prís.) platobným rozkazom zo dňa 21. októbra 1997 č. k. 9Cb/1832/96-34 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi: sumu 4 226,- Sk (140,27 euro) s 0,5% úrokmi od 26. augusta 1992 do zaplattenia, sumu 1 117,- Sk (37,07 euro) s 0,5% úrokmi od 31. augusta 1992 do zaplattenia, sumu 148 251,- Sk (4 921,03 euro) s 0,5% úrokmi od 29. septembra 1992 do zaplattenia, sumu 941,- Sk (31,23 euro) s 0,5% úrokmi od 26. októbra 1992 do zaplattenia, sumu 1 326,- Sk (44,01 euro) s 0,5% úrokmi od 3. novembra 1992 do zaplattenia, sumu 5 441,- Sk (180,60 euro) s 0,5% úrokmi od 17. novembra 1992 do zaplattenia, sumu 510,- Sk (16,92 euro) s 0,5% úrokmi od 27. novembra 1992 do zaplattenia, sumu 648 791,- Sk (21 535,91 euro) s úrokmi 0,5% od 10. decembra 1992 do zaplattenia, sumu 3 316,- Sk (110,07 euro) s úrokmi 0,5% od 14. decembra 1992 do zaplattenia, sumu 816,- Sk (27,08 euro) s úrokmi 0,5% od 27. novembra 1992 do zaplattenia, sumu 50 400,- Sk (1 672,97 euro) s úrokmi 0,5% od 14. mája 1993 do zaplattenia. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 20. novembra 1997.

8. Uznesením z 12. novembra 2014 prvoinštančný súd spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 4Cb/1/2008 a sp. zn. 3Cb/4/2008 s tým, že ďalej sa budú viesť na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008. Predmetom konania v prejednávanej veci sú preto peňažné nároky uplatnené žalobcom dvoma žalobami pôvodne vedenými pod sp. zn. 18Rob/1357/96, po preradení do registra „Cb“ vedenom pod sp. zn. 4Cb 1/2008 a pod sp. zn. 17Rob/1361/96, po preradení do registra „Cb“ vedenom pod sp. zn. 3Cb/4/2008.

9. K výroku I. napadnutého rozsudku, súd prvej inštalcie s poukazom na § 162 ods. 1 písm. a), ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a § 193 CSP uviedol, že dôvod uvedený zo strany žalobcu v ústavnej sťažnosti nie je prejudiciálnou (predbežnou) otázkou, pretože o námietke zaujatosti členov senátu S.. X. W. a S.. S. T. rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý mal právomoc rozhodovať o uvedenej námietke zaujatosti. Súd prvej inštalcie zároveň zistil z obsahu spisu, že uznesením z 19. januára 2022, č. k. 1Ndob/2/2022-1777, právoplatným dňa 25. februára 2022 bolo rozhodnuté, že S.. D. K. a S.. X. X. nie sú vylúčené z prejednávania rozhodnutia veci 2Ndob/21/2021 a následne uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Ndob/21/2021-1800 rozhodol, že S.. X. W. a S.. S. T. nie sú vylúčení z prejednávania veci a vo vzťahu k S.. A. D. konanie zastavil. Súd prvej inštalcie preto posúdil návrh žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu vedenej pod č. k. Rvp 1394/2022 ako nedôvodný, pretože neboli splnené podmienky podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

10. K výroku II. napadnutého rozsudku, súd prvej inštalcie uviedol, že z dôvodu hospodárnosti konania žalobu v časti o zaplattenie 0,5% úroku z omeškania denne z čiastky 444 770,- Sk (14 763,65 euro) od 11. novembra 1995 do 10. novembra 2007 a v časti o zaplattenie 0,5 % úroku z omeškania denne z čiastky 444 770,- Sk (14 763,65 euro) od 11. novembra 2007 do 10. novembra 2013 vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne o vylúčenom nároku vrátane jeho trov.

11. K výroku III. napadnutého rozsudku, súd prvej inštalcie uviedol, že žalobcom označené platobné rozkazy neprevzala na to oprávnená osoba, teda starosta obce, a preto nemohlo dôjsť k ich účinnému doručeniu 11. júla 1997 a 14. júla 1997. Keďže platobné rozkazy neboli riadne doručené, súd na návrh žalovaného a v súlade s platnou právnou úpravou tieto platobné rozkazy žalovanému opätovne doručil a v zákonnej lehote žalovaný podal proti nim odpor s odôvodnením. Včasným podaním odporu došlo podľa § 174 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) k zrušeniu týchto platobných rozkazov a súd bol povinný vo veci nariadiť pojednávanie. Platná právna úprava v rozhodnom čase pritom nevyžadovala rozhodnúť (písomne) o zrušení platobných rozkazov z dôvodu, že bol proti nim podaný včas odpor, keďže k ich zrušeniu došlo priamo zo zákona. Takýto právny záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2009, sp. zn. 2Obo/40/2009 a z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho zo 17. decembra 2009, sp. zn. 1Obdo V/36/2009, vydaných v tomto konaní. V rozhodnutí sp. zn. 1ObdoV/36/2009 zo 17. decembra 2009 dovolací súd v jeho odôvodnení konštatoval, že platobný rozkaz (sp. zn. 17Rob/1361/1996 - 3Cb/4/2008) bol doručený až 20. októbra 2008. Keďže

rovnaké skutkové okolnosti sú aj v prípade sporu vedeného pôvodne pod sp. zn. 18Rob/1357/96 - 4Cb/1/2008, tento záver dovolacieho súdu je priamo aplikovateľný. Okresný súd zároveň poukázal aj na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení zo dňa 27. mája 2021, sp. zn. 1ObdoV/10/2020, v ktorom dovolací súd konštatoval, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že platobné rozkazy sp. zn. 17Rob/1361/96 a sp. zn. 18Rob/1357/96 nenadobudli právoplatnosť a nepredstavujú prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Dovolací súd zároveň poukázal aj na to, že otázkou doručovania platobných rozkazov z 27. júna 1997, sp. zn. 17Rob/1361/96 a z 1. júla 1997, sp. zn. 18Rob/1357/96, sa v súvislosti s postupom Krajského súdu v Košiciach ako súdu prvej inštancie zaoberal aj Ústavný súd SR v uznesení z 5. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 177/2010, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť žalobcu. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že predmetné platobné rozkazy sp. zn. 17Rob/1361/96 a sp. zn. 18Rob/1357/96 podaním včasných odporov boli zo zákona zrušené preto ani nenadobudli právoplatnosť.

12. Súd prvej inštancie s poukazom na § 524 ods. 1 a 2, a § 527 ods. 1 a 2, § 39 zákona číslo 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“); § 763 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“); § 153 ods. 1, § 378 ods. 1 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka (ďalej aj „Hospodársky zákonník“), § 11 ods. 3 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný. Žalobca bol podľa okresného súdu v spore povinný preukázať, že je aktívne vecne legitimovaný stranou sporu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval od Zmluvy o postúpení pohľadávok z 26. februára 1996, ktorou mu spoločnosť IMOVA, š.p. Sabinov postúpila svoje pohľadávky voči žalovanému. Z čl. 2.1 tejto zmluvy vyplýva, že predmetom zmluvy sú pohľadávky IMOVA voči obci Holčikovce vo výške 1 309 905,- Sk s príslušenstvom. Žalobca v spore predložil podľa okresného súdu iba faktúry vystavené IMOVA, š.p. Sabinov, nepredložil však samotný titul - zmluvu uzavretú žalovaným - ako objednávateľom a spoločnosťou IMOVA, š.p. Sabinov ako zhotoviteľom, na základe ktorej IMOVA, š.p. Sabinov „údajne“ vykonala práce pre žalovaného vo výške uvádzanej v jednotlivých faktúrach. Dôkazná povinnosť bola podľa konajúceho súdu pritom na strane žalobcu.ñ

13. Krajský súd k faktúram predloženým zo strany žalobcu ako dôkazným prostriedkom uviedol, že faktúra je všeobecne považovaná za účtovný doklad a je podľa § 10 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve preukázateľným účtovným záznamom a účtovným dokladom. Faktúra nezakladá práva a povinnosti, je iba účtovným dokladom, deklaruje účtovný záznam. Faktúra nie je právnym úkonom v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka ani v zmysle § 266 Obchodného zákonníka.

14. Súd prvej inštancie preto nepovažoval žalobcom predložené faktúry za dôkaz o tom, že medzi žalobcom, resp. právnym predchodcom žalobcu a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo a ani za dôkaz o tom, že v týchto faktúrach uvedené ako prevedené práce a prepravné služby vykonala spoločnosť IMOVA, š.p. Sabinov pre žalovaného vo výške 1 309 905,- Sk a nie je ani dôkazom o dohode a cene diela. Ani nečinnosť žalovaného po obdržaní týchto faktúr a nevrátenie týchto faktúr neznamena podľa okresného súdu akceptovanie fakturovanej sumy a povinnosť žalovaného fakturovanú sumu uhradiť.

15. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa § 524 OZ možno postúpiť „pohľadávku“, nie pohľadávku spornú, či fiktívnu, domnelú, alebo neistú. Ak postupca (IMOVA, š.p. Sabinov) postúpi takúto problematickú pohľadávku a postupník sa nepresvedčí u dlžníka, či ide o bezproblémovú pohľadávku, ale ju považuje za pravú, nič nebráni, aby uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávky, ak iné prekážky uvedené v zákone tomu nebránia. Ostávajú mu však práva podľa § 529 ods. 1 OZ.

16. Zároveň krajský súd k všetkým trom „Dohodám o uznaní dlhu a spôsobu jeho zaplatenia“ uviedol, že tieto boli podpísané iba starostom obce a nebolo preukázané, že by boli schválené obecným zastupiteľstvom žalovaného, čo je v rozpore s § 11 ods. 3 zákona o obecnom zriadení v spojení s čl. 14 bod 2 písmena o) Štatútu obce Holčikovce, podľa ktorého schvaľovanie nakladania s majetkovými

hodnotami nad 50 000,-Sk bolo vyhradené len obecnému zastupiteľstvu a nie starostovi obce. Súd preto dospel k záveru, že predmetné dohody o uznaní dlhu z 27. februára 1996, 7. augusta 1996 a 6. novembra 1996 sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, pre rozpor so zákonom.

17. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že žalovaný vo vyjadrení z 18. augusta 2003 (č.l. 139 spisu) poprel existenciu zmluvného vzťahu so spoločnosťou IMOVA, š.p. Uviedol, že zmluvný vzťah vznikol na základe Hospodárskej zmluvy č. 490/1990 uzavretej medzi Miestnym národným výborom Holčikovce a dodávateľom Pozemné stavby Michalovce, š.p., neskôr rozhodnutím ministerstva založeným subjektom Ekostav Vranov nad Topľou. Sám žalobca na pojednávaní 25. novembra 2021 uviedol, že dodávky spoločnosťou IMOVA, š.p. boli realizované v priebehu rokov 1990-1992 a v priebehu sporu nepoprel tvrdenie žalovaného o tom, že zmluvný vzťah vznikol na základe Hospodárskej zmluvy č. 490/1990 uzavretej medzi Miestnym národným výborom Holčikovce a dodávateľom Pozemné stavby Michalovce, š.p., neskôr rozhodnutím ministerstva založeným subjektom Ekostav Vranov nad Topľou. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že predmetný právny vzťah vznikol za účinnosti Hospodárskeho zákonníka, a preto sa spravuje podľa § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka ustanoveniami v tom čase platného Hospodárskeho zákonníka. Ak v nadväznosti na uvedené, si žalobca žalobou uplatnil aj úroky z omeškania a zmluvnú pokutu ako príslušenstvo pohľadávky, okresný súd mal za to, že nemôže takto uplatnené príslušenstvo priznať, lebo Hospodársky zákonník tento nárok, ako príslušenstvo pohľadávky nepoznal.

18. Záverom prvoinstančný súd uviedol, že žalobca nepredložil, ani neoznačil dôkazy preukazujúce dôvodnosť žaloby, ale navrhol vykonať dokazovanie zhrnuté v podaní doručenom súdu elektronicky 6. júna 2022, ktoré sa týkalo opätovného preskúmania doručovania platobných rozkazov pod sp. zn. 17Rob/1361/1996 (27. júna 1997) a pod sp. zn. 18Rob/1357/1996, ktorý návrh však konajúci súd zamietol.

19. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca nepreukázal, existenciu uplatnenej pohľadávky pôvodného veriteľa a jej platné postúpenie na žalobcu, nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu. Preto z uvedeného dôvodu krajský súd žalobu, ako nedôvodnú zamietol.

20. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolal žalobca, ktorý svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP s návrhom, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne vec zastavil a vec postúpil exekučnému súdu (Okresnému súdu Vranov nad Topľou).

21. Žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) v rámci odvolania opakovane poukázal na jeho početné námietky ohľadom prieťahov v konaní, námietky zaujatosti konajúcich sudcov na rôznych inštanciách a jeho pohľad na postup zainteresovaných súdov ohľadom zrušenia vydaných platobných rozkazov v tejto veci a s tým súvisiacim vyhodnotením doručenia dotknutých platobných rozkazov, podľa názoru odvolateľa na to oprávnenej osobe, z ktorého dôvodu je stále názoru, že ide o právoplatné a vykonateľné exekučné tituly. V tejto súvislosti poukázal na mnohé rozhodnutia týkajúce sa zásahu štátneho orgánu do súkromnoprávneho konania pri zrušení právoplatných exekučných titulov a následne vykonania dôkazov získavaných v rozpore so zákonom.

22. K veci samej a postupu krajského súdu odvolateľ prioritne uviedol, že došlo k porušeniu ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný nepoprel v konaní tvrdenia žalobcu a týmto sa tieto tvrdenia považujú za nesporné. S poukazom na ustanovenie § 151 ods. 2 CSP zároveň odvolateľ zdôraznil, že pokiaľ žalovaný niektoré tvrdenia uvádzané žalobcom poprel, potom bol povinný uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, čo v prejednávanej spore žalovaný podľa odvolateľa neučinil, čím sú jeho popretia neúčinné.

23. Žalobca zdôraznil vzhľadom na ustanovenia § 151 CSP zdôraznil, že žalovaný v prebiehajúcom spore nepoprel žiadne z jeho tvrdení.

24. Odvolateľ má ďalej za to, že krajský súd zmätočne uviedol, a to s poukazom na § 181 ods. 2 CSP, že je sporné, či je žalobca veriteľom žalovaného; či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a k platnému uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky; že je samotný základ nároku sporný; že je spornosť uznávacích prejavov žalovaného. Zároveň je odvolateľ názoru, že krajský súd neuviedol, ktoré dôkazy vykoná a ktorý dôkazy nevykoná, čo je opäť v rozpore s ustanovením § 181 ods. 2 CSP.

25. Súd prvej inštancie napokon podľa odvolateľa zaťažil konanie postupom v rozpore s čl. 2 ods. 1 CSP, čím mal porušiť princíp právnej istoty. V konaní došlo podľa žalobcu aj k porušeniu čl. 5 CSP, ktorý určuje súdu neprípustiť zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Porušenie krajského súdu vzhľadom odvolateľ aj pri postupe v rozpore s článkom 6 ods. 1 CSP, keďže podľa odvolateľa konajúci súd mu odňal uplatňovať prostriedky procesného útoku na obranu jeho práv, keďže súd dostatočne nevysvetlil, prečo by povaha prejednávanej veci mala zvýhodňovať žalovaného.

26. V súvislosti s postupom krajského súdu pri rozhodovaní prejednávaneho sporu odvolateľ poukázal aj na čl. 15 CSP, nakoľko má odvolateľ za to, že dôkazy a tvrdenia neboli súdom hodnotené v súlade s princípmi, na ktorých Civilný sporový poriadok spočíva. Týmto zároveň podľa odvolateľa postupoval súd aj v rozpore s čl. 16 ods. 1 CSP, pretože súd nepostupoval a nerozhodoval v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadňovaní vzájomného vzťahu strán sporu a v súlade so základnými princípmi Civilného sporového poriadku.

27. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné, keďže napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach je správne, pričom tento súd spravujúc sa aj rozhodnutiami odvolacieho súdu a dovolacieho súdu a ústavného súdu v otázke doručenia platobných rozkazov, správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu považuje žalovaný v celom rozsahu za správny.

28. Žalovaný sa stotožnil s názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku vo vzťahu k námietkam zaujatosti voči členom senátu Krajského súdu v Košiciach, vo vzťahu k návrhu žalobcu na prikázanie veci inému súdu a vo vzťahu k návrhu žalobcu na prerušenie konania tak, ako to uviedol súd prvej inštancie v bodoch 10.-18. a v bodoch 21.-27. napadnutého rozhodnutia.

29. Pokiaľ ide o námietky zaujatosti podané žalobcom voči členom senátov rozhodujúcich, či už o odvolaní, alebo dovolaní v konaniach súvisiacich s konaním sp. zn. 4Cb/1/2008, ako aj o námietky žalobcu o nesprávnom obsadení senátov (v konaní NS SR sp. zn. 2Obo40/2009 a sp. zn. 1ObdoV36/2009) alebo o jeho námietky týkajúce sa údajného doručenia a existencie platobných rozkazov, mal ich podľa názoru žalovaného žalobca uplatniť v čase, ak podával opravné prostriedky a to dovolanie - vo veci 1ObdoV/36/2009, prípadne keď podával ústavnú sťažnosť, doručení ústavnému súdu 11. marca 2010 a doplnenú 9. apríla 2010, ktorá mu bola odmietnutá ústavným súdom 5. mája 2010. V súčasnosti, voči napadnutému rozhodnutiu, už na tieto námietky podľa žalovaného nie je možné prihliadať, keďže sú uplatnené oneskorene, t.j. po lehote plynúcej na podanie vtedy podaného dovolania alebo ústavnej sťažnosti žalobcom.

30. Správne podľa žalovaného krajský súd v bodoch 33. až 43., resp. 43.1 a 43.2, a 47. napadnutého rozsudku, poukázal na to, že platobné rozkazy sú zrušené, čo aj podrobne v týchto bodoch rozobral, s čím sa žalovaný stotožňuje. Žalovaný dodal, že nemal nikdy zriadené žiadne oddelenie na preberanie zásielok (podateľňu), pričom žiadna z pracovníčok nebola písomne splnomocnená na preberanie písomností adresovaných žalovanému a určených do vlastných rúk.

31. Žalovaný dodal, že nie je správne tvrdenie žalobcu, že by o platobných rozkazoch mal výlučne rozhodovať exekučný súd, keďže tieto ani nenadobudli právoplatnosť a neboli doručené oprávnenej osobe. Žalobca neustále poukazuje na to, že zo strany súdu by mali byť podania žalovaného z 16. februára 2007 postúpené na exekučný súd ku konaniam vedeným Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3159/97 a Er 3196/97, príp. k iným exekučným konaniam, čo však vzhľadom na vyššie uvedené nie je správne, ako aj na skutočnosť, že tieto konania boli aj právoplatne zastavené.

32. K veci samej žalovaný stručne uviedol, že žalobca si uplatňoval a uplatňuje nárok v konaniach vedených Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 9Cb/1832/1996, 17Rob1361/96 a 18Rob/1357/96 (teraz v spoločnom konaní pod sp. zn. 4Cb1/2008) z údajného zmluvného vzťahu medzi žalovaným a IMOVOU, š.p. Sabinov, ktorý nikdy neexistoval, čo potvrdila ako svedkyňa aj bývala starostka obce H. D. v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 1T/197/2004 a čo je uvedené aj týmto súdom v jeho trestnom rozsudku. Zároveň potvrdila, že spoločnosť IMOVA, š.p. Sabinov bola iba subdodávateľom stavebnému podniku Ekostav Vranov nad Topľou. Preto ani na viaceré výzvy krajského súdu žalobca doteraz podľa žalovaného nepredložil žiadny originálny dôkaz ohľadne zmluvného vzťahu a ani iné dôkazy. Aj v tejto súvislosti sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil s názorom a argumentáciou krajského súdu vyslovenými v bodoch 79. až 87. napadnutého rozsudku.

33. Vydaním napadnutého rozhodnutia podľa názoru žalovaného neboli porušené žiadne ústavné práva žalobcu a ani jeho práva zaručené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to hlavne za stavu, keď právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 177/2010 a právoplatné uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2009, sp. zn. 2Obo/40/2009 a zo 17. decembra 2009, sp. zn. 1ObdoV/36/2009, ktoré neboli zrušené, sú právne záväzné a smerodajné pre rozhodnutie vo veci.

34. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 21. júna 2022, č. k. 4Cb1/2008-1867, potvrdiť.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“) ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolania podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 CSP) včas (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevylučuje (§ 355 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

36. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach. Zaplatenia žalovanej pohľadávky sa žalobca domáha proti žalovanému titulom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26. februára 1996, ktorým postupca (IMOVA, š.p. Sabinov) postúpil postupníkovi (žalobcovi) faktúry v celkovej výške 43 480,88 euro (1 309 905,- Sk), a to za práce súvisiace s ČOV.

37. Odvolací súd z dôvodu prehľadnosti súdnej veci ohľadom vydania dvoch platobných rozkazov sp. zn. 17Rob/1361/1996 a 18Rob/1357/1996, ktorých doručenie oprávnenej osobe a do vlastných rúk boli právoplatne vyriešené, poukazuje na závery vyslovené v súvisiacich rozhodnutiach, ktoré sú pre súdy záväzné a tieto závery nie je odvolací súd akýmkoľvek spôsobom spochybňovať a opakovane prehodnocovať (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2009, sp. zn. 1ObdoV/36/2009, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2021, sp. zn. 1ObdoV/10/2020, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 177/2010).

38. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, nakoľko nepreukázal platné postúpenie žalovanej pohľadávky na žalobcu, resp. existenciu uplatnenej pohľadávky pôvodného veriteľa. Tieto svoje závery oprel o § 524 OZ, pretože mal krajský súd za to, že postúpiť nemožno pohľadávku spornú, či fiktívnu, domnelú alebo neistú. Dodal, že zmluvu uzavretú žalovaným ako objednávateľom a spoločnosťou IMOVA, š.p. ako zhotoviteľom žalobca v konaní nepredložil, čím neuniesol svoje dôkazné bremeno s tým, že doložené faktúry sú ako dôkaz nedostatočné, pričom žalovaný poprel existenciu zmluvného vzťahu so spoločnosťou IMOVA š.p.

39. Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (ods. 2).

40. Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

41. Podľa § 525 ods. 2 OZ, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

42. Podľa § 526 ods. 1 OZ, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

43. Podľa § 526 ods. 2 OZ, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

44. Odvolací súd uvádza, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávaajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia podľa § 525 OZ.

45. Ustanovenie § 525 OZ predstavuje výnimky zo všeobecne platnej zásady, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky môže byť akákoľvek pohľadávka. Má za cieľ zabrániť tomu, aby sa postúpením pohľadávky v určitých prípadoch nezhoršilo postavenie dlžníka alebo postavenie veriteľa. Podľa tohto ustanovenia je preto neprípustné postúpiť pohľadávku; ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa; ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil; ktorú nemožno postihnúť výkonom rozhodnutia; ktorej postúpenie by odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

46. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že záver krajského súdu ohľadom nepreukázania platného postúpenia pohľadávok postupcu na postupníka s odkazom na ustanovenie § 524 OZ ako pohľadávok „problematických“ (sporných, fiktívnych, domnelých, alebo neistých) nemá oporu v zákonnom ustanovení § 525 OZ, ktorý predstavuje negatívnu enumeráciu pohľadávok, ktoré nemôžu byť predmetom postúpenia. Medzi tieto pohľadávky, ktoré zo zákona nemožno postúpiť, nemožno zaradiť žalovanú pohľadávku, nakoľko táto nezaniká najneskôr smrťou veriteľa; jej obsah sa zmenou veriteľa nezmenil; možno ju postihnúť výkonom rozhodnutia; jej postúpenie neodporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Toto sú jediné zákonom stanovené výnimky pohľadávok, ktoré nie sú spôsobilým predmetom postúpenia, prípadná spornosť, fiktívnosť, domnelosť, alebo neistota, konajúcim súdom označená „problematickosť“ pohľadávky je predmetom skúmania vo veci samej, nie však nedostatočným predmetom postúpenia, resp. vyvodenie nepreukázania platného postúpenia pohľadávky na žalobcu v rámci prejudiciálneho skúmania platnosti postúpenia pohľadávky. Preto, ak súd prvej inštancie bez ďalšieho uzavrel, že v zmysle § 524 OZ nemožno postúpiť pohľadávku „problematickú“, opomenul hypotézu vyjadrenú ustanovením § 525 OZ, ktoré vyjadruje prípady pohľadávok, ktorých postúpenie je neprístupné, resp. vyjadruje výnimku zo všeobecne platnej zásady, podľa ktorej predmetom postúpenia môže byť akákoľvek pohľadávka.

47. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok z 26. februára 1996 (č.l. 232 spisu) je zrejmé, že predmetom postúpenia boli špecifikované faktúry súvisiace s prácami na ČOV vykonané IMOVA, š.p. Sabinov pre žalovaného (viď aj bod 50. napadnutého rozsudku). Oznámenie postupcu (IMOVA, š.p. Sabinov) postupníkovi (žalobcu) z 26. februára 1996 obsahuje sumarizáciu zmluvou postúpení pohľadávok prevedených pohľadávok, kedy súd prvej inštancie mal dokazovaním za zistené, že toto oznámenie postupcu bolo žalovaným prevzaté 26. februára 1996 (bod 51. napadnutého rozsudku).

48. V súvislosti so skutočnosťou, že oznámenie o postúpení pohľadávky, bolo iniciované zo strany postupcu, a toto sa dostalo do dispozície žalovanému (dlžníkovi), odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2003, sp. zn. 4Obo/210/2001, v zmysle ktorého „oznámenie postupcu žalovanému (dlžníkovi) o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie.

49. Odvolací súd týmto konštatuje, že súd prvej inštancie nielenže vyhodnotil prejudiciálnym skúmaním neplatnosť zmluvy o postúpení v rozpore s § 525 OZ tak, ako to uvádza vyššie, za danej procesnej situácie, kedy konajúci súd zistil 26. februára 1996 účinné prevzatie (doručenie) oznámenia postupcu (IMOVA, š.p. Sabinov) žalovanému (dlžníkovi), mal súd prvej inštancie z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok (judikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2003, sp. zn. 4Obo/210/2001, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod č. 119/2003). Zároveň je preto bez právneho dôvodu skutočnosť, že žalobca do spisu dokladal zmluvu o postúpení pohľadávky vo fotokópii. Najvyšší súd dodáva, že ak už došlo v minulosti judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a jej publikácii v Zbierke stanovísk je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Skutočnosť, že súd bez vysvetlenia nerešpektuje niektorý judikát najvyššieho súdu, oslabuje presvedčivosť jeho rozhodnutia. Ide tiež o negatívny dopad na predvídateľnosť súdneho rozhodovania.

50. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené uzatvára, že aktívna vecná legitimácia žalobcu v súdenom spore je daná a jej existencia sa zakladá z účinného doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky postupcom žalovanému ako dlžníkovi, z ktorého dôvodu sa žalovaný nemôže domáhať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, prípade ani jej neexistencie (vzhľadom na jeho opakovanú námietku o doručenia fotokópie zmluvy o postúpení).

51. Keďže je aktívna vecná legitimácia žalobcu v súdnej veci daná, a to bez ďalšieho osobitného skúmania (viď závery vyššie), je nutné následne pristúpiť ku skúmaniu žalobcom dokladaných faktúr, resp. ním uplatnenej žalovanej pohľadávky. V tejto súvislosti žalovaný, ktorý založil svoju procesnú obranu prioritne o nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, považoval žalobcom uplatnené pohľadávky za neexistujúce.

52. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

53. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (skutkové tvrdenia).

54. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú

za nesporné (popretie skutkových tvrdení protistrany).

55. Sudcovská koncentrácia konania je upravená v ustanovení § 153 CSP, kedy podľa § 153 ods. 1 CSP sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (ods. 2). Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (ods. 3).

56. Podľa vety prvej § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

57. Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

58. Podľa § 120 ods. 3 OSP ak nejde o veci uvedené v odseku 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

59. Odvolací súd zo spisu zisťuje, že v danom spore došlo k vydaniu prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie Krajského súdu v Košiciach 21. júna 2022, hoci konanie začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, čím nie je v prejednávacom spore potrebné vziať dôsledný zreteľ na znenie prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP. Najvyšší súd dodáva, že na prejednanie sporu týmto platia ustanovenia a procesné pravidlá Civilného sporového poriadku, na ktorú skutočnosť boli osobitne písomne upozornené aj strany konania, a to oznámením Krajského súdu v Košiciach z 13. decembra 2017.

60. Odvolací súd uvádza, že cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V zmysle úpravy podľa Civilného sporového poriadku majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu s tým, že porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu.

61. Ide o úpravu prevzatú z Občianskeho súdneho poriadku, kedy povinnosť označiť dôkazy sa vzťahovala na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom (stranou) v opačnom procesnom postavení než je účastník (strana), ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

62. Z uvedeného je zjavné, že ako za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, tak aj za účinnosti Civilného sporového poriadku, spočíva dôkazná povinnosť na princípe pravdivo uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, resp. povinnosti označiť dôkazy na všetky tvrdenia uvádzané žalobcom, či žalovaným. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok v prípade oboch procesných kódexov za následok procesný neúspech v podobe takého rozhodnutia, ktoré vychádza zo skutkových zistení aktívnej strany sporu, resp. tej ktorá efektívne plnila svoju dôkaznú povinnosť.

63. Ustanovenie § 150 CSP totiž zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť má pre stranu v spore procesnoprávnu sankciu v podobe prehry sporu. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými

tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Rozsudok v sporovom konaní v zásade zohľadňuje to, čo strany zhodne tvrdili, nezohľadňuje to, čo netvrdili.

64. Odvolací súd zdôrazňuje, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

65. Je pravdou, že faktúry sú dôkazy formálneho charakteru, ktoré samé o sebe nepostačujú na preukázanie materiálneho dodania tovaru s tým, že faktúra je relevantným dôkazom len v prípade, ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú i reálne plnenie. Preto otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

66. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zisťuje, že žalobca k žalobe doložil Fa Zmluvu o postúpení z 26. februára 1996, Oznámenie o postúpení pohľadávky z 26. februára 1996 a faktúry vystavené IMOVA, š.p. Sabinov, ktoré boli adresované priamo žalovanému, ktorých obsahom je fakturácia za „prepravné výkony za mont. auta spojené s montážnou činnosťou špecifikovaným vozidlom“ a za „práce prevedené na ČOV Holčikovce“ (č.l. 3 až 10 spisu). Súčasťou žalobného návrhu bola aj „Výzva na úhradu adresovaná žalovanému - 37/Práv/95 z 13. júla 1995“ za dlh žalovaného v celkovej sume vo výške 865 135,- Sk voči IMOVA, š.p. Sabinov, kedy k tejto výzve bola k žalobe doložená aj odpoveď žalovaného z 18. júla 1995, ktorou žalovaný poukázal na neuhradenie pohľadávky z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na účte so žiadosťou o splátkový kalendár od augusta 1995 do marca 1996 s tým, že v tomto oznámení žalovaný žiadal aj „o kompenzáciu za reťaz a súčiastky, ktoré IMOVA, š.p. Sabinov nezákonne zobrala, čím vznikla žalovanému značná škoda pre uhynutie bioživota, čím bolo treba obnoviť funkčnosť ČOV (č.l. 11 spisu). Súčasťou žaloby bolo aj vyúčtovanie úrokov z omeškania z 28. októbra 1995 vykonané IMOVA, š.p. Sabinov adresovaná žalovanému (č.l. 12 spisu) a výzvy žalobcu s pokusom o zmier adresované žalovanému (č.l. 13 až 16 spisu).

67. Odvolací súd uvádza, že so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci treba osobitne zdôrazniť podstatu tvrdení žalovaného v priebehu celého konania, ako aj v priebehu doručovaní faktúr tvoriacich základ uplatneného nároku. Faktúra je síce dôkazom formálneho charakteru, avšak z následného správania sa žalovaného, a to už len skúmaním príloh doložených k žalobe je zrejmé, že tento s postupcom ako pôvodným veriteľom (IMOVA, š.p. Sabinov) aktívne komunikoval, z ktorej komunikácie nevyplyva popretie prác fakturovaných týmto veriteľom (viď bod 66. tohto rozhodnutia). Uvedené závery nie sú dotknuté ani z ostatného vývoja skúmaných skutočností, kedy došlo k vzniku „Dohodám o uznaní dlhu a spôsobu jeho zaplatenia“, v zmysle ktorých došlo k iniciovaniu trestného konania na t.č. starostu žalovaného, ktorý bol následne uznaný vinným z titulu, že tieto dohody boli podpísané iba starostom obce a nebolo preukázané, že by boli schválené obecným zastupiteľstvom žalovaného, čo je v rozpore s § 11 ods. 3 zákona o obecnom zriadení v spojení s čl. 14 bod 2 písmena o) Štatútu obce Holčikovce, podľa ktorého schvaľovanie nakladania s majetkovými hodnotami nad 50 000,- Sk bolo vyhradené len obecnému zastupiteľstvu a nie starostovi obce.

68. Pokiaľ chcel byť žalovaný v konaní úspešný, mal prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania a na svoje všeobecné tvrdenia o neexistencii žalovaných pohľadávok, mal označiť dôkazné prostriedky na preukázanie tvrdení, že postupca IMOVA, š.p. fakturujúci práce za „prepravné výkony za mont. auta spojené s montážnou činnosťou špecifikovaným vozidlom“ a za „práce prevedené na ČOV Holčikovce“ (č.l. 3 až 10 spisu), nevykonával. V uvedenom zmysle ale žalovaný procesnú povinnosť tvrdenia nesplnil a žalovaný v priebehu celého konania žiadnym spôsobom nespochybnil žalobcom uplatnený nárok čo do jeho dôvodu a jeho výšky.

69. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť. Povinnosť substancovane tvrdiť má charakter procesného bremena. Zaťažuje toho, kto má procesnú povinnosť tvrdiť, ale aj toho, kto má procesnú povinnosť poprieť tvrdenie

protistrany. Následkom porušenia povinnosti žalovaného substancovane tvrdiť je, že súd bez toho, aby vykonal dokazovanie, neprihliadne na jeho obranu. Ako príklad nesubstancovaného tvrdenia právna teória uvádza všeobecné tvrdenia bez uvedenia konkrétnych skutkových tvrdení a označenia dôkazov.

70. V tomto prípade nemožno považovať vyjadrenie žalovaného z 18. januára 2003 (č.l. 139 spisu) za substancované popretie, keďže je všeobecné a týkalo sa spochybnenia činnosti postupcu ako subdodávateľa k zmluvnému vzťahu založeného medzi žalovaným a subjektom Ekostav Vranov nad Topľou, t.j. námietky aktívnej legitimácie. Týmto tvrdením podľa odvolacieho súdu žalovaný nepoprel dôvod, rozsah, kvalitu alebo cenu, resp. skutkové tvrdenia žalobcu, čo do dôvodu a výšky uplatneného nároku.

71. V súlade s ustanovením § 151 ods. 1 CSP zároveň nie je možné bez ďalšieho prevziať tvrdenie žalovaného o neexistencii zmluvného vzťahu so spoločnosťou IMOVA š.p. Sabinov, a to ani so zreteľom na okolnosti a správanie žalovaného (bod 66. tohto rozhodnutia), ktorý vykonané pracovné činnosti účinne, čo do dôvodu a výšky nespochybnil. Odvolací súd dodáva, že tieto nespochybnil ani vo vyjadrení k podanému odvolaniu, v ktorom k veci samej uviedol len toľko, že žalobca si uplatňoval a uplatňuje nárok z údajného zmluvného vzťahu medzi žalovaným a IMOVOU š.p. Sabinov, ktorý nikdy neexistoval, čo potvrdila ako svedkyňa aj bývala starostka obce H. D. v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 1T/197/2004 (bod 32. tohto rozhodnutia).

72. V tejto súvislosti je zároveň nutné napadnutý rozsudok krajského súdu citujúci ustanovenie § 153 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka ohľadom vzniku hospodárskej zmluvy doplniť aj o ods. 2 písm. b) ustanovenia § 153, časť pred bodkočiarkou, podľa ktorého ustanovenia „dohoda o predmete a čase plnenia, prípadne o cene a o ďalších náležitostiach určených ako podmienka vzniku zmluvy sa môže nahradiť, ak to nevylučuje povaha záväzku tým, že dodávateľ poskytne požadované plnenie a odberateľ ho bez zbytočného odkladu neodmietne“. S uvedeným záverom nekorešponduje konštatácia súdu prvej inštancie, že nečinnosť žalovaného po obdržaní faktúr a nevrátenie týchto faktúr neznamena akceptovanie fakturovanej sumy a povinnosť žalovaného fakturovanú sumu uhradiť (bod 81. napadnutého rozsudku).

73. Vyššie uvedené je zároveň v súlade s tzv. zásadou preferencie platnosti právnych úkonov, pretože „úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 640/2014)“. Takýto výklad je zároveň v súlade aj so zásadou autonómie vôle súkromnoprávných subjektov, ktoré zamýšľali vyvolať vo svojej právnej sfére konkrétne právne dôsledky (uzatváranie odplatných zmlúv a pod.).

74. Napokon podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 142/2018 základným východiskom k ústavne konformnému výkladu zmlúv je „uprednostnenie takého výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred interpretáciou, ktorá neplatnosť zmluvy zakladá, za situácie, ak v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci reálne prichádzajú do úvahy oba výklady, t.j. záver o neplatnosti zmluvy by mal predstavovať výnimku, nie pravidlo“. Podľa ústavného súdu je v rozpore s princípom právneho štátu taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačný prístup uprednostňujúci výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom v prospech jej platnosti (podobne aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1783/11).

75. Zo všetkých vyššie uvedených skutočností je nutné konštatovať, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní existencie uplatnenej pohľadávky pôvodného veriteľa je predčasný a nepreskúmateľný. Ako odvolací súd naznačil, žalovaný v priebehu celého konania žiadnym spôsobom nespochybnil žalobcom uplatnený nárok, čo do jeho dôvodu a jeho výšky podľa § 151 ods. 1 CSP, kedy s odkazom na okolnosti prejednávanej veci a správanie žalovaného vyplýva, že tento plnenia vykonané IMOVA, š.p. Sabinov neodmietol (§ 153 ods. 2 písm. b) Hospodárskeho zákonníka), v priebehu doručovania faktúr nielenže žiadal o splátkový kalendár, ale aj časť prác reklamoval, čo je ale v rozpore s jeho následným tvrdením vo všeobecnej rovine o neexistencii žiadneho právneho vzťahu s pôvodným

veriteľom, ktorý bol len subdodávateľom pri prácach spojených s ČOV žalovaného. Pre úplnosť je potrebné dodať, že odvolací súd sa nestotožňuje ani so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepredložil a ani neoznačil dôkazy preukazujúce dôvodnosť jeho žaloby, nakoľko takéto konštatovanie súdu prvej inštancie je v rozpore s obsahom súdneho spisu.

76. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

77. Nakoľko je napadnutý rozsudok v časti odôvodnenia jeho výroku III., ohľadom záveru o nepreukázaní existencie uplatnenej pohľadávky nedostatočné a predčasné, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach v časti jeho výrokov III. a IV. podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

78. Podľa ust. § 391 ods. 2 CSP je pre súd, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

79. Vo vzťahu k I. výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia ÚS SR o sťažnosti žalobcu vedenej pod č. k. Rvp 1394/2002, odvolací súd uvádza, že tento výrok sa na účely odvolania považuje za uznesenie. Odvolanie proti predmetnému výroku nie je procesne prípustné, keďže zákon v ustanovení § 357 písm. n) CSP pripúšťa odvolanie výlučne proti uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP, t.j. proti takému uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie konanie z uvedených dôvodov prerušil. Proti uzneseniu, ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol, odvolanie nie je prípustné, keďže v zmysle ustanovenia § 355 ods. 2 CSP je proti uzneseniu súdu prvej inštancie prípustné odvolanie, len ak to zákon pripúšťa (rovnako vid' aj sp. zn. 3Obo/14/2017, 3Obo/21/2018 a 3Obo/12/2019).

80. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho návrh na prerušenie konania, nie je procesne prípustné. Preto odvolací súd odvolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

81. Vo vzťahu k II. výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie 0,5% úroku z omeškania denne z čiastky 14 763,65 euro (444 770,- Sk) od 11. novembra 1995 do 10. novembra 2007 a v časti o zaplatenie 0,5% úroku z omeškania denne z čiastky 14 763,65 euro (444 770,- Sk) od 11. novembra 2007 do 10. novembra 2013 vylúčil na samostatné konanie podľa § 166 ods. 2 CSP, odvolací súd uvádza, že aj v tomto štádiu konania rozhoduje súd formou uznesenia, proti ktorému nie je prípustné odvolanie (§ 357 CSP). Ide totiž o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania.

82. Vzhľadom na uvedené odvolanie žalobcu proti II. výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je procesne prípustné. Preto odvolací súd odvolanie žalobcu aj v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

83. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. (§ 396 ods. 3 CSP).

84. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu v časti jeho výroku I. dovolanie nie je prípustné (§ 419 a nasl. CSP.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).